

„VAN AKI FEST, ÍR – MI ZENÉLÜNK A SAJÁT ÖRÖMÜNKRE”

Beszélgetés Takács Györggyel, a miskolci Altamira együttes tagjával

– Hogyan és mikor alakult meg a zenekarotok?

– A zenekar a gimnáziumi éveink alatt szerveződött Miskolcon. A Kilián György Gimnáziumban alakult egy elődzenekar 1993-ban, az Altamira 1995. decemberében jött létre. En egy újjáalakulási stádiumban, egy évvel később, 1996-ban csatlakoztam. Az Altamirát Ságodi László alapította, tehát tagcseréket, stílusváltásokat követve kristályosodott ki az együttes mostani arculata. Nyugodtan mondhatom, hogy az Altamira a létét Ságodi Lászlónak köszönheti, aki hittel, mindig újult erővel vágott neki a munkának, a szervezésnek. Ahogy már említettem, a tagok kísérleteztek egyéb formában is a zenéléssel. Ságodi László korábbi zenekara, a Siva, s az én duóm, a Münchhausen báró nevű project, mellyel korábban próbálkoztam, egy-egy állomást jelentett a mai zenei stílusunk kialakulásához.

Az együttest Altamira névre kereszteltük. Már a névválasztás is a középkori sejtelmességet idézi, mind a spanyolországi barlang, mind Stendhal Vörös és feketéjének hatására.

– Eddig két demo felvételek jelent meg, az Absolving és az Endless Nightfall. Sötétségükben, misztikumukban hasonlóak, drámai mondanivalójuk különböző.

– Igen. Az Absolving 1997 tavaszán született meg, vendégzenészek – basszusgitar, hegedű, furulya – közreműködésével. A témát a spanyol gróf, Altamira rejtélyes története adta, akinek sötét várában fiatal lányok titokzatos módon tűntek el. Megpróbáltuk megjeleníteni mind a szerelmet, az erotikát, mind a halált, az elmúlást.

Mostani felvételünk, az Endless Nightfall – melyben egy kisebb baráti kórus is szerepel – dalgyűjtemény az elidegenedésről, a lebegésről, jóslatokról. Érződik rajta a tavaszi bükkfa illata, az éjszakákon át nyúló beszélgetések, elmélkedések mélysége. Hangulatainknak, legbensőbb érzéseinknek a tükre. „Álmunk sivatag / Érett magány / S majd belevérzünk / Vágyaink alkonyán.”

– Hangulatokról, benyomásokról esett szó, hogyan születnek a szövegeitek és miért angolul?

– Egyik társunk, Farkas Gábor írja a verseket, amelyek az angol fordítás során dalszövegekké alakulnak át. Igyekszünk hűek maradni az eredeti szöveghez, és az angol nyelvet a ritmusával együtt jól felhasználni. A vers lényegi mondanivalója, a sorok közötti üzenet nemvész el. Úgy érezzük, hogy az angol nyelv alkalmasabb a gondolataink zenei nyelven történő megszólaltatására, de természetesen kazettáinkon mindenütt magyarul is olvashatók a szövegek. Koncertjeinken bízunk benne, hogy a zenén keresztül megértés felelteti a nyelvi nehézségeket.

– Milyen a fogadtatása a zenéteknek Miskolcon, illetve országszerte?

– Ez nehéz dolog. Demo felvételeinket több helyre elküldtük, többé-kevésbé építő kritikákat, illetve rengeteg levelet kaptunk. Így próbálunk országszerte ismertté válni, bár az a réteg, amelyik a mi úgynevezett underground zenénket szereti és érti, meglehetősen szűk. Annak ellenére, hogy Miskolc, Kazincbarcika kohóvidék és itt könnyebben található értő fülek, a mi „földalatti” zenénk, nagyon kevesen tartják a vállalkozásunkat izgalmasnak, értékesnek. Nehéz betörni a köztudatba. És a sikerünk nem csak a tehetségünkön, hanem anyagi és ismeretségi viszonyokon is múlik.

– Mindezt hallva megkérdezném, hogy mi motivál egy ilyen fiatal zenekart egy ilyen kilátástalan helyzetben?

– Az underground zene mindenütt a világon egy nonprofit vállalkozás, ha szabad így mondanom. Koncertjeinket mi is ingyenesen adjuk, önerőből küszködünk, esetleg pályázatokon tudunk valamiféle pénzhez jutni. Nálunk a zenélés: önkifejezés, van aki fest, ír – mi zenélünk. Egyetemi tanulmányaink mellett így próbáljuk levezetni, feldolgozni a bennünk munkálkodó feszültségeket. Nem követjük a divatot, saját ízlésünk szerint formáljuk magunkat. Érdekes ez az ellentmondás, részben szeretnénk valamiféle elismertséget kivívni magunknak, részben ódzkodunk mindenfajta profizmustól, mert úgy érezzük, elveszítenénk az értékeinket. Most gondolatokat, hangulatokat jelentünk meg, ehhez merítünk a klasszikus zenéből és irodalomból is. Saját örömünkre zenélünk, s ha ez a belső kiegyensúlyozottság felborul, már nem működhetünk tovább.

Jelenleg az ország különböző részein járunk egyetemre, így igazi munkára csak nyaranta kerül sor, addig érlelődnek az újabb szövegek, dallamok. Hiszünk abban, hogy a távolság és az idő nem csorbít a lelkességünkön, s hogy a zene szeretete, a saját hangszertünkön való játék élvezete továbbra is motiválni fog bennünket.

Zöld Krisztina

